

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

NO s'han fet esperar els esdeveniments com a conseqüència de l'entrevista de Berchtesgaden: la independència d'Àustria subsisteix de dret, però ha desaparegut de fet. Schuschnigg ha cedit a les exigències del Führer i ha constituït un nou govern en el qual hi figuren alguns membres, la influència dels quals serà decisiva per a transformar l'Estat d'acord amb la concepció «nazista». La política interior d'Àustria serà des d'ara dirigida des de Berlín, d'on han partit ja les primeres instruccions al nou ministre de Seguretat del Gabinet austriac, Seiss-Inquart, en visitar aquest a Hitler, Ribbentrop i Goering, sense donar-se repòs.. Cal confessar que l'«operació» de Hitler ha sorprès fonamentalment els governs de París i Londres, que gairebé han quedat sens esma per a formular demandes informatives en les cancelleries centre-europees. Es evident que ja és tard per preguntar sobre unes intencions que ja es dibuixen prou i que faran demanar a l'Alemanya la realització d'un acord amb Àustria que comprendrà una estreta col·laboració en la direcció tècnica de l'exèrcit austriac i l'establiment d'una entesa econòmica entre ambdós països que podria evolucionar cap a la unió duanera, «Anschluss». La capitulació del Govern Schuschnigg davant el feixisme alemany ha estat precedida de forta pressió exercida en el doble aspecte militar i diplomàtic, però, per les declaracions formulades per Eden en la Cambra dels Comuns, es posa en clar que aquell Govern no ha sol·licitat l'auxili de les grans potències per a fer front a l'agressió alemanya. Resta conèixer l'estat d'ànim en què es troba Mussolini després dels esdeveniments d'Àustria i de les relacions que s'han establert entre els dos antics imperis. De fet, la situació centre-europea entra en una fase de perills, especialment amenaçants per Txecoslovàquia. — ALFIL

La raó venç la força

Espanya de cara al món i el món amb els ulls que miren Espanya

Per sobre totes les doctrines, de totes les teories, de tots els egoïsmes i dels personalismes, hi ha la força de les circumstàncies que s'imposa per sobre de tot.

Tal és l'experiència de divuit mesos de guerra.

Result satisfactoriament el plet intern de la U. G. T. era de esperar, d'un moment a l'altre, que es tornaria a cercar l'entesa amb la C. N. T.

El dia 10 del present mes quasi tota la premsa de Barcelona publicava unes bases de discussió que presentava la Comissió Executiva de la Unió General de Treballadors d'Espanya, i que foren entregades al Comitè Nacional de la Confederació Nacional del Treball d'Espanya, per tal d'ésser discutides en el sí de l'organisme confederal, i així poder ja establir un nexa d'unitat entre les dues centrals germanes.

S'esdevé tot seguit, el dia 13 del mateix febrer, o sia tres dies més tard, que la C. N. T., també per mitjà de la premsa, presenta unes bases per a la discussió d'un programa de conjunt a la U. G. T.

No anem ara a discutir ací quina de les dues propostes pot ésser l'eix que ha de posar en moviment les dues sindicals; però si que ens interessa moltíssim que siguin els treballadors d'ambdues sindicals, els qui les discuteixin i les aprovin. Si així es fa, donarem un grandios pas cap a la unitat sindical, que és com dir cap a la victòria.

Aquesta unitat és esperada per totes les internacionals obreres, com també per tots els obrers del món.

Mentre el feixisme internacional perd posicions i va de dret al fracàs més rotund, d'Espanya sorgeix el reflexe d'una unitat que ha estat molt discutida i que, si per sobre de tot hi posem la bona voluntat, serà un fet consumat.

Afirmem que Espanya està de cara al món, i ho diem per la senzilla raó de què avui ja no hi ha ni un sol home de caire liberal que desconexi els nostres problemes i no se'ls miri com a propis. Aquesta gran simpatia nascuda amb l'escalf del gran esforç portat a terme per l'Espanya antifeixista, ens col·loca a primer pla per assolir la conquesta de les llibertats humanes, ensems que és Espanya qui ha possibilitat amb la seva gran resistència, que el feixisme es vegi en la situació compromesa en què es troba. Els fets ens ho diuen de faiso inconfusible.

Alemanya té plantejat un problema d'ordre interior que li lleva tota la preponderància que podria tenir la seva potencialitat, a l'exterior. On rediquen aquestes causes? En la disconformitat de quasi tota la vella oficialitat de l'exèrcit alemany, junt amb l'ex-ministre de la Guerra, von Blomberg i el general von Fritsch, per la intervenció alemanya a Espanya, per obra i gràcia de Hitler, Goering, Himmler i Ribbentrop.

Itàlia —segons diuen els tècnics— es troba econòmicament impossibilitada de poder emprendre cap aventura guerrera, car les diverses qüestions que té plantejades no li permetrien afrontar el gran esforç que suposa una mobilització amb totes les conseqüències.

Es innegable que els problemes a resoldre són greus. Espanya però s'ha redreçat, i es defensa amb un esperit magnífic que atreu les mirades de tot el món liberal. Així han vist les democràcies com el nostre exèrcit popular era quelcom més que unes centúries mal equipades, amb molta valentia però sense armes.

No ens ha de doldre el sacrifici. Podem tenir l'orgull que Espanya serà la tomba del feixisme, i que en les pàgines de la història reflectiran les grans epopeies dels defensors de les llibertats d'Ibèria.

El món així ho enten. — JAUME RUCHES